

Mon Dieu, πόση τοξικότητα!

Η πώς το δευτερογενές ανάγεται σε πρωτεύον και η λογική του υπερρεαλισμού περνιέται για κοινή λογική

Ολη η υφήλιος εστιάζει στον οσονούπω διευρυνόμενο πόλεμο στην Ουκρανία, τον καλπάζοντα πληθωρισμό, στην επείγουσα και πρωτοφανή κρίση του κόστους της ενέργειας, τη συνολική πολιτική και σύντομα οικονομική κρίση, ενώ παράλληλα η Ελλάδα ταλανίζεται από μια κρίση θεσμών, παρακολουθήσεων, «νόμιμων» (!) κυβερνητικών αλλά και πρεντατοριανών δήθεν αγνώστου πατρός υποκλοπών των συνομιλιών της αντιπολίτευσης. Ολη; Οχι!

Σε μια μικρή γωνία της νοτιοανατολικής Ευρώπης κάποιοι αντιστέκονται και σχολιάζουν ολημερίς κι ολονυχτίς πόσο πρωτοφανώς χυδαίο είναι να αναφέρεται σε σατιρική παράσταση γνωστό ευσύννοπτο σύνθημα για τον Έλληνα πρωθυπουργό σε κυριλλικούς χαρακτήρες με φόντο το πρόσωπο Σλάβου συναδέλφου του στη φίμωση και ποδηγέτηση της δημοσιογραφίας της χώρας του. Πρώτο θέμα!

Η ιερά αυτή αγανάκτηση ευθυγραμμίζεται πλήρως με την επικοινωνιακή στρατηγική η οποία έχει ανακοινωθεί ήδη από το τέλος της άνοιξης εκ πρωθυπουργικών χειλέων: τοξικότητα, τοξικότητα, τοξικότητα. Κάθε αντιπολίτευση σ' εμάς είναι «τοξική» και εμείς σώζουμε το εκλογικό σώμα από την «τοξικότητα» της αντιπολίτευσης που δεν έχει τίποτε άλλο να αντιπάρει παρά άπθες δηλητήριο στο μεταρρυθμιστικό, επιτελικό και βαθιά φιλελεύθερο θεσμικό κυβερνητικό μας πρόγραμμα.

Τι κι αν ο πρωθυπουργός εγκαλείται ακριβώς για θεσμική εκτροπή με τις παρακολουθήσεις και δη όχι από τους τοξικούς αντιπολιτευόμενους κάθε χρώματος, αλλά κυριολεκτικά από όλο τον διεθνή Τύπο, για να μην αναφέρουμε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο; Τι κι αν αυτοί που θα μας διέσωζαν και πάλι θα μας διασώσουν από την «τοξικότητα» πολιτεύονται και πολιτεύονταν αποκαλώντας τους αντιπάλους τους «κατσαπλιάδες», «μαδουραίους», «άπλυτους», «αγράμματος» και «άγλωσσους»; Τι κι αν οι θλιβεροί γελωποιοί της αυλής σχολιάζουν τις παρακολουθήσεις εκλεγμένων πολιτικών αντιπάλων της κυβέρνησης με όρους τύπου «αν τους παρακολουθούσαν, θα ήταν κάποια ομάδα επιστημόνων που κάνουν έρευνα και μελέτες στη λειτουργία του εγκεφάλου», ενώ ο κατεξοχόν αυλικός σκιτογράφος κατακτά με κάθε νέο σκίτσο νέα βάρη απώλειας της στοιχειώδους αξιοπρέπειας; Τι κι αν η παρούσα κυβέρνηση «φιλελεύθερων κοσμοπολιτών» θα μας... έσωζε από τον ψεκασμένο λαϊκισμό και τη συνωμοσιολογία κι έτσι μπορούμε σήμερα να ακούμε και να διαβάζουμε από την ίδια κυβέρνηση ότι «σκοτεινές δυνάμεις επιβουλεύο-

Του

Ζωτήρη Μητραλέξη

Συνδιευθυντή του μέτα (www.metacpc.org), του Κέντρου Μετακαπιταλιστικού Πολιτισμού του ΜΕΡΑ25

νται τη χώρα και την κυβέρνηση»; Τι κι αν από το Mitsotakis' treatment της δολοφονίας χαρακτήρα εκ τρολικών στρατευμάτων –αλλά και του φίλιου Τύπου– δεν γλιτώνει ούτε καν ο πρώην πρωθυπουργός της ΝΔ Κώστας Καραμανλής, ο οποίος φέρεται να είναι ταυτόχρονα (!) στη γραμμή της κυβέρνησης, ενεργούμενο του Πούτιν, ύποπτα άφωνος για τη «σκευωρία Novartis», προσχωρήσας στην αντιπολίτευση και σωφρόνως αναδιπλώσας;

Νουθετεί για «τοξικότητα» το ίδιο φυσικό πρόσωπο που αναγνωρίζει οποιοδήποτε σενάριο διακυβέρνησης της χώρας χωρίς τον ίδιο ως, αυταπόδεικτα, «αστάθεια» το ίδιο φυσικό πρόσωπο που ορίζει το (όντως ελαφρώς σουρεαλιστικό αλλά και σαφώς μνημονιακό, για άλλη μια φορά) ενδεχόμενο συνασπισμού πάντων των αντιπολιτευόμενων ώστε να μην ανανεώσει τη θητεία της μια θεσμικά επικίνδυνη κυβέρνηση που μας εκθέτει και μας εξευτελίζει ανά την υφήλιο ως «τερατογένεση». Χωρίς καν να λαμβάνεται υπόψη ότι η κατηγορία «τερατογένεση» από έναν ακόμη υψηλόβαθμο αξιωματούχο γόνου της ευρύτερης Οικογενείας προδίδει στην καλύτερη περίπτωση την ψυχαναλυτική λειτουργία της προβολής και στη χειρότερη περίπτωση μια πρωτοφανή έλλειψη στοιχειώδους αυτογνωσίας. Και εν πάση περιπτώσει, νουθετεί για τοξικότητα ο «βαφτίσας Μαρία τη νεκρή πεντάχρονη» – από το βήμα της Βουλής. Η μέγιστη ειρωνεία του γαμισε-

gate μεταξύ άλλων συνίσταται στο γεγονός πως μόνο δύο οντότητες ανά την έρμη υφήλιο περιγράφουν το... υπουργείο Αξωματικής Αντιπολίτευσης ως φιλοπουτινικό και αντιαμερικανικό: πρωτίστως η μπιστοτακική Νέα Δημοκρατία με τις στρατιές αρεϊμάνιων τρολ που μιλούν για «πουτινάκια» και μόνος δεύτερος ανά την υφήλιο ο (αγνώστων λοιπών στοιχείων) «γιος του Τουργκούτ Οζάλ» με την αμίμητη δήλωση για τον ΣΥΡΙΖΑ ως «πολύ ερεθισμένο πολιτικά για τις βάσεις που πήραν οι Αμερικανοί» – δήλωση που θα μπορούσε να επιδέχεται τη δίσημη και διπλή ερμηνεία μιας φράσης όπως «ερεθίζομαι πολύ με αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις» εάν ο εν αγνοία διατελών δεν ήταν σαφής στις διατυπώσεις του. Και αναφέρονται στο κόμμα που επί των ημερών του παραχωρήθηκαν ουκ έστιν αριθμός νέες αμερικανικές βάσεις –δηλαδή παραχώρηση εδάφους εντός της επικράτειας– σε συμφωνία ΣΥΡΙΖΑ και μετέπειτα εκτέλεση/κοινοβουλευτική κύρωση ΝΔ, ενώ άνοιξε και ο χορός της εκθροικότητας της χώρας μας έναντι της (τότε προ εισβολής) Ρωσικής Ομοσπονδίας με τη μαζική απέλαση διπλωματών. Η συγκίνηση και οι ευχαριστίες του (de facto ισόβιου και τυπικά μόνο πρώην) πρέσβη των ΗΠΑ στον αμερικανικά ευπειθέστατο ΣΥΡΙΖΑ δεν συγκινούν, καταπώς φαίνεται, τον λόγο της Νέας Δημοκρατίας (και εάν υπήρχε εδώ ένας εξ αριστερών σοσιαλμιντιακός στρατιγός Ρωμανός, πολιτική τερατογένε-

ση ανέφικτη, μάλλον θα σχολίαζε αυτή την όψημ αποσυναρμολόγηση της ΝΔ από το κάθε νι και σίγμα της πρεσβείας ως ένδειξη όψημου «πουτινακισμού», ειδικά εάν συνδυαστεί με το πρωθυπουργικό κλείσιμο μετεκλογικού ματιού στην Ελληνική Λύση του Κυριάκου Βελόπουλου).

Αλλά έτσι παίζεται το πολιτικό παιχνίδι όταν έχει καταλήξει καρικατούρα: εάν δεν υπάρχουν διαφορές στα μείζονα, καθολικά και ευρύτερα μεταξύ των δύο μεγάλων κομμάτων πέρα από το δίλημμα ποιανού τα ΜΑΤ δέρνουν καλύτερα, του κ. Θεοδωρικάκου ή της κ. Γεροβασίλη, οι μεγάλες αυτές διαφορές πρέπει να εφευρεθούν, έστω επιτελεστικά, έστω ερήμην της πραγματικότητας.

Και εδώ ακριβώς εισέρχεται το ζήτημα των υποκλοπών στη σκηνή: καθότι ο υπαρκτός μπιστοτακισμός πιάστηκε με μια γίδα στην πλάτη αρκούντως ογκοδεστέρα του συνήθους, και άρα τα παλιά εργαλεία δεν λειτουργούν, ο μηχανισμός προπαγανδιστικής διάχυσης υφίσταται διάσειση. Πάνω στο χάος των απαντών χαστουκιών του μείζονος διεθνούς Τύπου για σκάνδαλο, αυταρχισμό και φίμωση του Τύπου, ενώπιον της εσωκομματικής αμφισβήτησης από πρόσωπα τοτέμ και ταμπού για την κυβερνώσα παράταξη, της αυτοτοποθέτησης των δελφίνων σε θέση μάχης, του στριμώγματος από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, του φόβου και του τρόμου για το τι περαιτέρω αποκαλύψεις τέξεται η απούσα –ήδη προαναγγελθείσες από την εφημερίδα «Καθημερινή»– η μόνη επιλογή ενός προπαγανδιστικού μηχανισμού με επικεφαλής στρατηγούς-διανοίες του διαδικτυακού πολέμου όπως ο ιεροσολυμίτης Νίκος Ρωμανός είναι το να επιρρυνούν –αγγλιστί doubling down και upping the ante–, κατοχυρώνοντας νέα ύψη και βάρη αυτογελοιοποίησης. Το να βρεθεί πρώτο θέμα σε ολόκληρο το κονοσώριο της λίστας Πέτσα η (εν προκειμένω πολιτικά εντελώς ανώδυνη και αποκλειστικά μόνο γι' αυτό καταδικαστέα) σάτιρα του «τοσλιά» ως τεκμήριο της ερεβόδους τοξικότητας και της... γεωπολιτικής επικινδυνότητας. Για να το πούμε με παρηγοσία, το καπίστρι άπαξ και κοπέι επισκευάζεται δύσκολα.

Μολαταύτα: πάνω, πίσω και πέρα από τις αλληλοκατηγορίες για «τοξικότητα», ξένες δυνάμεις, κελ ντεκαντάνς στον πολιτικό λόγο και ούτω καθεξής, ίσως να είχε νόημα το εξής ερώτημα σε εποχές πρωτοφανούς θεσμικής έκπτωσης, αυταρχικής παρακολουθήσεως και μετέπειτα απορρητολογίας, καλπάζουσας ακρίβειας, του μεγάλου ολιγαρχικού ριφιφι με την ενέργεια – εάν τουλάχιστον το έθετε ένας συγκριτικά αμερόληπτος, σάφρων και νηφάλιος παρατηρητής: μήπως, εντέλει, όντως γαμιείται;

□

«Στην Ελλάδα η ακροδεξιά είναι επικεφαλής του «βαθέος κράτους»» έγραψε ο ανταποκριτής της «Liberation» στην Αθήνα Φαμπιάν Περιέ στις 11 Σεπτεμβρίου, την ημέρα που ο Κυριάκος Μητσοτάκης συναντήθηκε με τον Εμανουέλ Μακρόν. Μάλλον ο κ. Περιέ παίρνει γραμμή από τον Τσολιά

